

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Sol Triplex In Eodem Universo

Hermann, Amand

Sultzbaci, 1676

Quarta. An Natura sit communis à parte rei per inexistenciam, an solùm per indifferentiam?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95850](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95850)

tamen à parte rei verificantur contradictoria nullo cogitante intellectu; ut quod homo per rationalitatem non conveniat cum equo, conveniat autem per animalitatem, sed hæc convenientia & non convenientia est actualis, ergo & contradictio.

VII. **Probatur Conclusio secundo:**

Nulla creatura est de se hæc, & singularis, ergo fit talis per realitatem aliquam superadditam, & à seipsa ex natura rei formaliter distinctam, & per consequens necessariò ex natura rei formaliter distinguitur à differentia individuali, per quam singularizatur, probatur aut: Quia si natura esset de se hæc, tunc non posset cum veritate intelligi sub ratione universalis, quod est falsum: quia sic scientiæ omnes tollerentur de medio, quia sunt de universalibus? ergo nulla natura est de se hæc, probatur sequela, Quia tunc falleretur intellectus, quia conciperet rem aliter quàm in se est, & modo ei repugnanti, quia si natura esset de se hæc & singularis, & conciperetur ut communicabilis conciperetur cum repugnanti, quia quod de se singulare & hoc est, communicari non potest, Quod confirmatur, quia qui conciperet naturam divinam communicabilem, conciperet eam sub modo sibi repugnanti, quia de se hæc est: ergo etiam si humanitas verbi gratià esset de se hæc, & singularis, qui eam conciperet ut communicabilem, conciperet sub modo sibi repugnante, ergo. Sed in contra

VIII.

Arguitur. Natura Petri & natura Pauli, ut distinguuntur à differentiis individualibus, vel est una & eadem natura, vel est alia & alia, si una, ergo à parte rei datur universalis natura extra singularia existens; si alia & alia, ergo erunt singulares, & per consequens frustra ponetur in eis singularitas: probatur hæc consequentia, quia quæ realiter distinguuntur in eadem specie, sunt ejusdem speciei individua; sed si sunt alia & alia, naturæ erunt distinctæ realiter, ergo & singulares. R. concedendo ant. pro secunda parte, scilicet esse aliam & aliam naturam: & nego consequentiam: ad probationem nego mi. quia distinctio realis non attenditur per formalitates, sed per res essentielles quæ sunt capaces existentia, quia distinctio realis supponit diversitatem existentiarum, cum ergo naturæ secundum suas rationes formales sint incapaces existentiarum, non poterit inter illas esse distinctio realis, & hoc est juxta D. 7. Met. q. 13. S. contra prædicta, ubi dicit, quod distinctio realis naturarum provenit à differentiis individualibus unitivè sumptis quibus circumscriptis non possunt dici realiter distinctæ quia sic non concipiuntur sub existentia quæ necessariò requiritur ad fundandam distinctionem.

Instatur. Natura quæ est in Petro, & ut à Petreitate distincta, vel est illa natura quæ est in Paulo, ut à Pauleitate distincta, vel non est ea realiter, si non est eadem realiter cum eo, ergo est realiter distincta ab ea, etiam ut à Pauleitate præcindit. R. negando consequ. quia licet omnis distinctio sit non identitas, non tamen è contra, quia non identitas latius patet, quàm distinctio, cum etiam conveniat non enti, imò multis convenire potest, quibus non potest

convenire distinctio, sic igitur in proposito natura quæ est in Petro ut à singularitate præcindit, licet non sit eadem cum natura Pauli realiter, non tamen dici potest sub tali præcisione realiter distincta, quia ut à singularitate præcisa, non est existentia capax: & sic fundare nequit realem distinctionem, quæ non verificatur inter extrema diversas existentias habentia

Urgetur. Inter illa intercedit distinctio realis, inter quæ versatur relatio similitudinis, sed inter illas duas naturas etiam ut præcindunt à singularitatibus relatio similitudinis intercedit, ergo adhuc realiter distinguuntur in tali casu, si realiter autem distinguuntur jam erunt singulares, & per consequens individua ejusdem speciei: probatur mi. quia dicuntur inter se convenientes, ergo dicuntur sibi similes. Sed R. dist. ma. inter illa extrema concludit distinctio realis, inter quæ intercedit relatio similitudinis si extrema sint constituta concedo ma. si extrema licet tantum rationes constitutivæ nego ma. & distingo etiam mi. inter duas naturas intercedit relatio similitudinis, seu sunt sibi similes ut quo, concedo, ut quod nego mi. & consequentiam. Itaq; ut docet Doctor, quolibet 4. S. contra illud. L. generaliter loquendo constitutum est constitutoratio differendi, vel conveniendi, non autem ipsum conveniens, vel ut differens, sed secundum se constituit, sicut rationale secundum se, nec ut ens ut conveniens, nec ut differens constituit hominem, licet homo constitutus per rationale per ipsum differat formaliter, vel conveniat, hæc Doctor quare propriè & in rigore loquendo duæ humanitates nequeunt dici specificè & essentialiter convenire, vel similes in recto, sed tantum in obliquo; quia non sunt res in una natura communi convenientes, sed sunt quibus plura individua inter se conveniunt essentialiter & quidditative, Quia quodcumq; alicui est ratio essendi tale, illud nequaquam dici possit in recto tale, sic etiam duæ humanitates nequeunt dici sibi similes nisi ut quo, non verò ut quod

Dices; Sunt entitates ejusdem rationis, ergo possunt dici similes. R. negando consequentiam, Quia non dicuntur ejusdem rationis, quasi conveniant in aliqua natura specifica, sed quia natura Petri ut prior hæcceitate nata est ita contrahi ab hæcceitate Pauli, & identificare sibi, sicut modo identificat illam Petri sub qua est. Per eadem responderi potest ad argumentum quod nonnulli formant de differentiis individualibus, quæ inter se habere videntur similitudinem.

QUÆSTIO IV.

An natura sit communis à parte rei per inexistentiam, an solum per indifferentiam.

Quamvis Scotista omnes convenient in communitate naturæ à parte rei, disconveniunt tamen in explicando quomodo hæc communitas competat ipsi respectu inferiorum; Aliqui enim dicunt, inter quos est Menrille, Faber, Basqualinus, &c. illam esse individuis communem per inexistentiam, hoc est ita esse communem, ut si secludantur hæcceitas Petri & Pauli,

I.
Menrille
Faber
Basqualinus
Scotista

Pauli, verum esset dicere, quod natura quæ est in Petro est ipsamet natura quæ est in Paulo, prorsus sine illa distinctione: esse verò aliam & aliam per differentias contrahentes, Et ne cogantur concedere in naturalibus quod solum mysterio Trinitatis competit, unam eandemq; naturam esse in pluribus singularibus, dicunt se non intendere, nec loqui (dum ajunt unam naturam esse communem in omnibus & singulis singularibus) de unitate numerali, quasi una & eadem natura numero sit in omnibus inferioribus, sed de unitate propria naturarum, quæ importat in divisionem inter essentialia principia, quæ etiam appellatur unitas essentialis & formalis minor numerica. Alii autem Scotistæ docent illam esse communem per indifferentiam, ita quod revera multiplicetur natura communis in individuis, ut verè dici possit seclusa Petreitate & Paulicitate: quòd alia humanitas sit Petri alia Pauli, licet talis aleitas non possit cogitari per modum distinctionis realis propter rationes in solutionibus argument. quæst. præc. quatenus cogitantur cum singularitatibus, adhuc tamè dicatur quælibet illa natura communis, quia quantum est de ratione sua intrinseca, non magis petit sub hac differentia esse potiùs, quàm sub alia. Ita Lichetas, Tartaretus, Mastrius, Pontius, &c. cum quibus etiam resolutivè ad questionem

tiùs dicantur plures humanitates numero, quàm naturæ divinæ nisi admittatur aleitas naturarum in Petro & Paulo, ergò. Prob. ant. quia, vel idèd dicentur plures homines, quia identificantur pluribus hæccitatibus & personalitatibus, sed natura divina etiam identificatur pluribus personalitatibus numero distinctis & tamen non possunt dici plures, ergò hæc ratio non est; Vel quia contrahitur & determinatur a differentiis, sed hæc determinatio & contractio non tollit intrinsecam naturæ unitatem, sicut nec personalitates divinæ tollunt unitatem naturæ divinæ, ergò si non admittitur aleitas naturæ distincta à numerali, erit eadem ratio de natura creata, ac de natura divina: ergò debet admitti alia & alia natura in individuis intrinsecè secundum rationem naturæ, & non tantum extrinsecè secundum rationem singularitatis, & sic non erit una in omnibus per inexistenciam.

Probatur Conclusio 2. Quia natura humana verbi gratià non habet propriam existentiam distinctam ab existentia individui, ergò non potest esse communis per inexistenciam, consequè patet: quia deberet esse communis per existentiam individui, sed per existentiam individui non potest esse communis, cum individuum una eù sua existentia sit singulare, ma. patebit in Metaph. ubi probabo gradus metaphysicos non habere proprias existentias, sed existere existentia totius. pro nunc sufficiat ista ratio, quia nulla est necessitas multiplicandi has existentias.

Probatur Concl. 3. Si eadem formalitèr natura esset in pluribus individuis, sequeretur quòd nullus homo possit annihilari, vel creari à Deo, sed hoc dicere est derogare nimium potentie divinæ, ergò, ma. prob. quia annihilatio in hoc consistit, quòd illud quod annihilatur ita esse delinat, ut nihil omnino ejus remaneat, sed ex opposita sententia Deus hoc facere non posset, quia remanebit illa natura Petri annihilandi in Paulo, quæ est eadem secundum Adversarios. Item ad creationem requiritur quòd ita aliquid producatur ut nihil ipsius ante productionem præextiterit, sed hoc Deus etiam facere non posset, ergò prob. mi. Ponatur quòd Deus vellet creare Petrum, cumq; creet, attamen tunc non esset dicendus eum creasse, quia jam aliquid illius præextitit, nempe natura, quæ est in Paulo antequam Petrus produceretur, quæ est formalitèr & positiva una in ipso, ergò. Sed

Arguitur. Pro contraria sent. Petrus & Paulus sunt indivisi formalitèr, id est, per principia essentialia; ergò habent unitatem formalem positivam intrà se, licet distinguantur numericè materialitèr per principia materialia, seu per hæccitates. Confirmatur, Quia habent eandem definitionem, quæ si non esset eadem non convenirent duo homines univocè inter se, ergò sunt unum formalitèr, seu essentialitèr. & negando ant. sicut enim natura Petri in se est una formalitèr, ita distinguitur formalitèr & dividitur à quacunq; alia quæ non est ipsa & consequentèr à natura Pauli, idèd autem dicuntur idèd formalitèr, seu essentialitèr, quia illæ naturæ sunt sibi omnimodè similes, sicut dicimus videndo duos homines sibi similes, quòd sint quodammodo unus homo formalitèr, propter maximam similitudinem. Ad confirmatio-

IV.

V.

VI.

Petrus & Paulus non sunt ex se indivisi formalitèr.

P

nem

DICO: Natura communis creata, communis est pluribus per indifferentiam, non verò per inexistenciam. Est Doctoris multis in locis, præsertim 2. d. 3. q. 10. §. sed contra. Ubi respondens ad argumentum Damasceni concedensq; comm. uve non esse ita commune ut possit proxime & positivè prædicari de multis, sic Petrus est homo, & Paulus est hic homo, sicut Pater est Deus, & Filius est hic Deus, & Spiritus Sanctus est idem Deus, dicit tamen esse ita commune quòd non repugnet sibi esse in alio quam in eo in quo est. Et d. 3. q. 6. §. ad quæst. dicit, Concedo ergò quòd unitas realis non est aliquid existentis in duobus individuis, sed in uno. Hanc Conclusionem probant bene argumenta in secunda quæstione hujus disp. posita, contra Conclusionem. Verum tamen probatur adhuc primò, si admitteretur natura communis per inexistenciam, admitteretur mysterium Trinitatis in creatis, sed hoc est absurdum, ergò. Prob. ma. Quia erit eadem natura in pluribus singularibus & individuis, sicut eadem natura divina est in pluribus personis, ergò. Verum tamen respondent adversarii ad hoc argumentum negando utrumq; ant. & dicunt disparitatem esse, quia natura divina est eadem numero, in creatis verò est una specie, aut genere. Sed nil solvant: Quia quæro, Petrus & Paulus, vel tantum differunt per hæccitates, vel etiam aliquomodo per naturam: si per solas hæccitates, ergò eodem modo differunt, sicut Pater & Filius in divinis per solas personalitates, si verò quòq; aliquo modo per naturam, ergò erit alia humanitas in uno, & alia in altero, aliàs non possent dici duo homines, sed unus homo, cum concretus substantiale nõ multiplicetur sine multiplicatione formæ, ergò ulterius sequitur quòd non sit una natura in pluribus per inexistenciam.

Dices; Petrum & Paulum esse plures homines, quia sunt plures humanitates numero differentes, non verò sic sunt tres personæ divinæ. Sed contra. Non est major ratio quare po-

F. Amandi Hermann Logica.

nem respondeo aliam omnino esse definitionem Petri, aliam Pauli objectivam, quamvis habeant eandem materialiter, quia propter maximam similitudinem quam inter se habent naturæ, una potest omnimodè representare aliam sicut imago picta artificiosè quæ representaret corpus Petri, representaret etiam corpus Pauli, si essent valdè similes in suis corporibus, sic est in proposito, Nec tamen hinc sequetur quòd non convenirent univocè in ratione hominis, quia ad univocationem prædicamentale non requiritur quòd detur una ratio objectiva in pluribus per inexistentiam, sed sufficit quòd detur una ratio communis objectiva per indifferentiam, quæ comunitas sufficit ad veram prædicationem, ergò.

Instatur Contra principalem argumenti solutionem, si Petrus & Paulus idèd dicuntur formalitèr unum inter se, quia eorum naturæ habent inter se summam similitudinem, ergò etiam debent dici unum numero, quia habent summam in hæcitatibus similitudinem; probatur consequentia à paritate, quia non est ratio cur dicantur unum formalitèr, nisi quia duæ naturæ maximam inter se habent similitudinem, sed etiam hæcitates maximam habent inter se similitudinem, ergò à pari sicut Petrus & Paulus dicuntur unum formalitèr, propter naturarum maximam similitudinem: ita Petrus & Paulus dicendi sunt unum numero propter maximam similitudinem hæcitatium. *R.* negando consequentiam & ejus suppositum, supponitur enim in consequente, quòd hæcitates habeant inter se omnimodam similitudinem, quod non probabitur tam facile, quia licet prima facie appareat quasi hæcitates habeant inter se similitudinem, tamen semper reperitur aliquid in una, quod non reperitur in altera præsertim si distinctè concipiuntur, sicut duo ova, esto aliquando videantur sibi per omnia similia, tamen si quis ea distinctè concipiat, semper inveniet aliquid in uno, quod non reperitur in altero, sic verbi gratià si unum ovum mihi ostendatur post alterum, si sint sibi similia non potero ego dicere istud esse aliud à primo, quia potest esse quòd ille mihi idem ostendat quòd primò ostendit, sed illud benè poterit dicere angelus si eidè tali modo ostenderetur, quòd non sit aliud, sed idè ipsum, quòd primò ostendit: cujus ratio non est alia, nisi quòd in uno sit aliquid cognitum ab angelo, quòd non est in alia. Mihi tamen videtur quòd solutio melior esset si responderetur juxta dicta præcedentia quæst. Unde hic

Urgetur. Inferendo, ergò à paritate, potest etiam dici quòd una natura, esto appareat similis alteri naturæ, non sit tamen omnimodè similis, sicut dictum fuit de hæcitatibus, & sicut defectu hujus similitudinis hæcitatium Petrus & Paulus non sunt idem numero: sic quia naturæ sunt omnimodè sibi similes non debent dici unum formalitèr. *R.* negando illatum, quia licet hæcitates non habeant eandem omnino similitudinem, eam tamen habent naturæ. Et si quæras unde nam sciam omnimodam similitudinem inesse naturis, & non inesse hæcitatibus? Respondeo inde colligi, quia si per possibile, vel impossibile natura quæ est in Petro separaretur ab hæcitate Petri & poneretur cum hæcitate Pauli, sicut e contra si natura quæ est in Paulo poneretur cū hæcitate

Petri, faceret Petrum, non sic autè est discurrendum de hæcitate, nam si hæcitas Petri poneretur cum natura Pauli, non faceret Paulum, sed Petrum, & e contra: adeo quæ, non habent talè similitudinem sicut habent naturæ ipsæ hæcitates.

Arguitur 2. Pro Lalemandeto. In homine verbi gratià est natura humana & individualitas, quæ omnia sunt quid positivum, sed gradus, individualis & natura debent habere proprias existentias, ergò si natura est communis & universalis, debet existere existentia universalis, consequentèr natura erit communis per inexistentiam: prob. mi. quia cuilibet essentia debet correspondere existentia, quia in sententia Scoti Essentia & existentia non distinguuntur realitèr, sed natura communis & hæcitas habent proprias essentias, ergò & existentias. *R.* neg. mi. ad prob. dist. ma. Cuilibet essentia metaphysicè completa correspondet propria existentia, concedo ma. incomplete nego ma. & dist. similiter minorem: habent proprias essentias completas, nego minorem, incompletas concedo, & nego consequentiam: quando ergò Scotista dicunt quòd cuilibet essentia respondeat propria existentia, intelligunt de essentia completa metaphysicè composita ex gradibus metaphysicis, qualem essentiam habent omnes substantiæ tam completa ut homo, quam incompleta ut materia, forma, &c. Item omnia accidentia tam absoluta, quam respectiva, &c.

Instatur. Natura divina habet propriam existentiam distinctà ab existentia personalitatis, ergò & natura creata. *R.* neg. consequ. disparitas est, quia natura divina est ex suo conceptu singularis, sicut & personæ divinæ, natura autem creata nō est ex se singularis, sed per singularitatem, atq; adeò non potest habere propria existentiam sicut divina, quia existentia semper consequitur ipsa re singulari, cum ergò natura creata nō sit singularis secundum se, nec secundum se habebit propriam existentiam, per hæc solvuntur etià faciliter plura argumenta ex codè Authore.

QUÆSTIO V.

De Communitate, & aptitudine Universalis Metaphys.

Visa & cognita Existentia naturæ communis à parte rei & qualitèr cum inferioribus conveniat & distinguatur, explicandæ sunt adhuc duæ difficultates quas parant illæ particule *in*, *aptum*, in definitione universalis comprehensione quas etiam in hac sequenti expedià quæstione, & quidem quantum ad primam partem tituli resolvendam; Notandum communitatem, seu indifferentiam naturæ duplicem esse unam positivam & negativam alteram, Positiva est quam habet natura dum concipitur in se indivisa, & ab omnibus differentiis individualibus abstracta, omnes & singulas æqualitèr respiciens, ita ut proximè sit potens inesse omnib; & singulis individuis. Communitas negativa quæ etiam positivè non una appellari potest, est illa, quam habet natura etiam quando est à parte rei per indifferentiam individualem contracta, quia in tali statu, licet non possit absolutè & positivè dici communis & indifferens, quia est ad unum quidditativum applicata, & singularizata realitèr identificata, adhuc tamè potest dici negativè communis quatenus scilicet ex se & suis principiis intrin-

VII.
Propositum
argumentum
Baleman
detti.

Scriptura

I.
Communitas
alia est positivè,
alia negativè.

IV.
In
hac
quæstione